

АБОНАМЕНТЪ:

За България } год. 20 л.
6 м. 12 л.
За странство } 60 л.
Единъ брой 20 стот.

ДОБРУДЖА

Органъ на централния добруджански народенъ съветъ

170

Градска Библиотека

Варна

ЗА ОБЯВЛЕНИЯ

се плаща по споразумение.

Адресъ:

ул. „Левски“ № 16
Телефонъ № 196Излиза
сряда и събота.

Реклама не се връща.

Учредителенъ конгресъ.

Добруджанското дружество въ гр. Русе ни праща за печатане една резолюция, съ която се иска да се свика учредителенъ конгресъ въ градъ Шуменъ отъ всички добруджански организации, съ задача да изработи бюджетътъ директиви за дѣйността на организациятъ и избере едно единно върховно управително тѣло.

Мотивитъ за своята инициатива русенската добруджанска организация налага — така: 1) че и двѣтъ върховни тѣла, съ своята упоритостъ, почиваща на болни амбиции за първенство, всѣватъ раздѣление срѣдъ добруджанската емиграция и 2) че по добруджанския въпросъ, велѣдствените стеклитъ се международни отношения, се явяватъ различни схващания за бъдещата тактика на организациятъ.

Отъ тая мотивировка ние извличаме впечатлението, че организациятъ сж алѣ осѣтлени върху същността на тѣхъ нарѣченихъ „спорове“. Това обстоятелство и само по себе си е достатъчно да мотивира свикването на единъ конгресъ, който, прѣди да се нарѣче „учредителенъ“, ще трѣбва да бѣде ликвидационенъ. По тоя въпросъ ние считаме за нужно да дадемъ едно малко обяснение.

Окончателното сключване на мира ще ни постави прѣдъ една нова политическа констелация въ Европа. Понеже борбата за освобождението на Добруджа не може да бѣде, освѣнъ политическа, нашата нова ориентировка ще трѣбва да държи смѣтка за два нови фактора въ международнитъ отношения: 1) Лигата на народитъ и 2) ликвидацията на руската проблема. Подписването пъкъ на мира съ България ще ни покаже, въ какви рамки ще трѣбва да се развива въ бъдеще нашата организационна дѣятелностъ.

До като тия три условия не сж на лице, очевидно, че конгресътъ не може да създаде нищо трайно. Защото, каквито и директиви да даде, тѣ, при днешното положение, нѣма да допринесатъ нищо за засилването на нашитъ акции прѣдъ конференцията, която по отношение на насъ привършва работата си.

Организациятъ се смущаватъ отъ спороветъ и тѣ сж прави. Но тия спорове далечъ не могатъ да се ликвидиратъ съ „добро желание“.

Историята на спороветъ ще бѣде изложена на конгреса; послѣдниятъ ще има да се занимае и съ хода на прѣговоритъ, които се водѣха между двѣтъ управителни тѣла за обединение. Тукъ ние нѣма да се спираме по съществото на тия два въпроса. Дължимъ, обаче, да забѣлжимъ, че днесъ за днесъ трѣбва да се повдига въпросъ не за обединение, а за съгласуване дѣйността на двѣтъ орга-

низации. Утрѣ, когато се подпише договора съ България, когато ние научимъ окончателна съдба на Добруджа, когато се обяснятъ условията, при които ще имаме да работимъ, и да не искаме, ще ни се наложи да прибѣгнемъ до една единна организация, защото днешнитъ спорове ще станатъ безпрѣдметни. Ако това бѣше се разбрало своевременно, днесъ нѣмаше да има „спорове“.

Русенската организация, борѣйки се противъ раздѣлението, става на същата почва: обявява, че до свикването на конгреса ще дѣйствува автономно. Ако тя намвра това за нужно, нека го направи; добръ ще бѣде, обаче, ако се държи смѣтка за положението, което по-горѣ изтъкнахме: съгласуването дѣйствиата на всички организации трѣбва да се осигури.

Нашитъ свѣдѣния говорятъ, че и двѣтъ управителни тѣла сж за свикването на конгреса. Има се прѣдъ видъ дори и датата на свикването му — 8 ноември. За окончателното опрѣдѣление на тая дата, обаче, компетенцията трѣбва да иматъ ония тѣла, които ръководятъ движението, понеже иматъ повече възможностъ да се ориентиратъ върху общото политическо положение.

Германо-съглашенскиятъ споръ и руската проблема.

Органътъ на френския министъръ-прѣседателъ г. Клемансо, „Омъ Либъръ“, констатира, че Европа се намира прѣдъ реалния фактъ на една нова война. Касае се за поведението на германцитъ въ Русия, което, споредъ вѣстника, нарушава не само Версайския договоръ но и, примиренето отъ 11 ноември.

Въ какво се състои работата?

Становището на германското правителство.

Въ германското народно събрание министъръ Носке, спирайки се върху балтийския въпросъ, заявилъ, че войницитъ отъ балтийскитъ провинции нѣма право да останатъ въ тѣзи провинции противъ разпоредбитъ на правителството.

Мюлеръ, министъръ на външнитъ работи, заявилъ, че ратификацията на договора за миръ не позволява на Германия да сключва договоръ съ Русия. Министърътъ се надѣвалъ, че германскитъ войници ще напуснатъ балтийскитъ провинции и нѣма да станатъ виновници за погубване на жени и дѣца съ възстановяването на блокадата. Фонъ деръ Голцъ трѣбвало да бѣде освободенъ отъ длѣжностъ, макаръ че заявилъ, какво той не участвувалъ въ никаква контра-революция, защото не се ползувалъ съ доверие и защото не билъ човѣкътъ, за да води прѣговори. Мюлеръ заявилъ, че не знае нищо за създаването въ Берлинъ на единъ управителенъ комитетъ за западна Русия.

Недовѣрието на Съглашенieto.

Въпрѣки тия декларации и отзвѣгането на фонъ деръ Голцъ, Съглашенieto не довървя на Германия.

Маршалъ Фошъ заявилъ, че нѣма да уважи никакви аргументи отъ страна на Германия въ смисълъ, че войскитъ не искатъ да се подчиняватъ. По тоя поводъ „Форверцъ“ пише: Въ странитъ на Съглашенieto вѣрватъ съ нахалността на побѣдителя, че всичко може да се постигне съ угрози и насилнически мѣрки. Нека се надѣваме, че оттеглянето на войскитъ на фонъ деръ Голцъ е вече започнало. Властитъ на Съглашенieto сж безжалостни. Тѣ жертвуватъ безъ да имъ трепне око съ хиляди германски жени, дѣца и стари чрѣзъ блокадата, за да вкусатъ напълно радоститъ отъ побѣдата, и отново да унижатъ Германия.

Лондонскитъ официални кръгове считатъ положението въ балтийскитъ провинции като крайно сериозно и вѣрватъ, че планътъ на Германия билъ да вземе всичко въ свои ръцѣ по отношение на работитъ въ Русия. „Франкфуртеръ Нахрихтенъ“ се научава отъ Петроградъ, че 8000 души отъ желѣзната дивизия на майоръ Бишбъвъ били минали на руска страна. Споредъ „Морнингъ Постъ“, населението на Петроградъ възстало и заело нѣколко съвѣтски учрѣждения. Отъ друга страна, поради откриването на едно съзаклатие на меншевикитъ и революционеритъ-социалисти, болшевикитъ арестували въ Москва 700 души. В. „Танъ“ (12 X) на уводно мѣсто разглежда балтийската криза и руската проблема, между другото, казва: Същинскиятъ въпросъ не е, дали германцитъ се съпротивляватъ, нападатъ или съзаклятичатъ. На изтокъ, както и на западъ, германцитъ ще вършатъ всичко, което ще могатъ, за да избѣгнатъ отъ послѣднитъ на поражение си. Слѣнци бихме били, ако не сме разбрали това. Същинскиятъ въпросъ е да се знае, какво правитѣне, побѣдителитъ, за да отнемемъ на германцитъ възможността за съпротива, нападение и съзаклятичество. Колко струватъ принудителнитъ ни срѣдства? Какво сме направили въ Рига или Ревалъ? Каква е нашата политика въ Русия? Ето какво иска да научи обществото. Защото тамъ се слага на карта съдбата на цѣлия европейски миръ, както на Балканитъ отъ 1908 г. насамъ.

Бъдещиятъ троенъ съюзъ.

Между това, зачестяватъ свѣдѣнията, че между Германия, Русия и Япония се подготвява новъ троенъ съюзъ. Изглежда, че на Изтокъ се подготвяватъ нови комбинации, чийто цѣли не могатъ да бжлатъ ясно, до като не се ликвидира съ болшевикитъ, които на сѣверъ отсѣпватъ прѣдъ армията на генералъ Юденичъ, засилена и отъ отрядитъ на фонъ деръ Голцъ, а на югъ настѣпватъ противъ Деникинъ.

Трѣбва да се прѣдполага, че Съглашенieto ще направи всичко за да изтрѣгне Русия отъ влиянието на германцитъ.

Възстанишкото движение въ Мала-Азия.

Изявления на М. Решидъ паша.

Цариградскитъ и. „Антантъ“ отъ 15 т. м. обнародва единъ разговоръ съ министъра на външнитъ работи, Мустафа Решидъ паша, който, между другото, казалъ: Имайки още отъ сега прѣдъ видъ условията за мира, врѣждането на които изглежда вѣроятно, правител-

ството назначи една комисия да направя въ това отношение нужнитъ приготвления. Тази комисия, прѣдседателствувана отъ бившия великъ везиръ Тевфикъ паша, се състои отъ сенатора Юсефъ Зия паша, бившъ министъръ на народната просвѣта; отъ сенатора генералъ Мехмедъ паша; пълномощния министъръ въ София Сефа бей; прѣседателя на комисията за примиренето Фахрединъ бей; директора на политическитъ работи Решидъ бей; бившия министъръ на външнитъ работи Наби бей; съвѣтника Мюниръ бей и генералъ-щабния полковникъ Исметъ бей. Комисията се събра за прѣвъ път днесъ въ Високата порта.

Запитанъ, дали прѣдставителитъ на великитъ съглашенски сили сж полагали нѣкаква колективна нота относно националното движение въ Мала-Азия, както се приказвало, Мустафа Решидъ паша отговорилъ:

— Не. Прѣдставителитъ на Съглашенieto не сж врѣждали никаква нота, Съглашенскитъ сили считатъ движението въ Мала-Азия като едно национално и законно движение.

Министърътъ опровергалъ слуховѣтъ, споредъ които, шефоветъ на движението въ Мала-Азия искали да се намѣсятъ въ работитъ на правителството въ връзка съ въпроса за законодателнитъ избори и прибавилъ, че правителството нѣмало да приеме никакви незаконни прѣдложения. Същинятъ вѣстникъ пише: „Споредъ нашитъ свѣдѣния, правителството, като има прѣдъ видъ вѣроятно близо повикване прѣдъ конференцията, е показало още отъ сега министерствата да опрѣдѣлятъ своитъ специалности.“

Нашитъ съсѣди спокойни.

България безопасна.

Гръцкиятъ в. „Патрисъ“ констатира съ особено удоволствие, че обезоржжаването на българската армия е вече окончателно привършено и че така България става съвсѣмъ безопасна за съсѣдитъ си.

На българитъ обезоржжиха армията, но въоржжиха душитъ нѣмъ. А какво значи това, въ Атина като че ли не си даватъ смѣтка.

Не отдавна фонъ деръ Голцъ бѣше казалъ на турцитъ: „Най-добрата крѣпостъ, която Турция може да издигне срѣщу България, е да спечели приятелството на българитъ“.

Какво значи това?

Събитията слѣдъ 1912 г. изтъкуваха думитъ на почтения генералъ въ смисълъ, че едно добросѣдство никога не е скъпо купено и, че не е силата, която има послѣдната дума при нареждането на международнитъ отношения.

— България е обезоржжена, повалена, смазана. Страхъ отъ нея нѣма — провикватъ се отъ Атина.

България никога не е била опасна за Гърция. Отъ факта, че българитъ подадоха ръка на разлагаща се Гърция прѣзъ 1912 год., гърцитъ не пожелаха да си направятъ логическия заключение. Вината не е наша. Вината нѣма да бѣде наша и ако утрѣ, когато Гърция нѣма да бѣде въ състояние да асимилира това, което съ охота нагълта по внушението на други, почне да съжалева, че България е „свѣсѣмъ безопасна“.

Положението.

Въ България се проектира да се въведе задължителна трудова повинност за младежите от двата пола. За ръководство на тази повинност при министерството на земледелието се учредява дирекция на труда.

Сръбската министерска криза, според една лионска телеграма, е разрешена. Кабинетът бил съставен от Давидович, Ромжиският свѣдѣния пакъ гласятъ, че Пашичъ е съставилъ кабинета. И въ двата случая, обаче, важно е, че кризата, която трая твърдѣ дълго време, разрешена.

Кризата продължи поради вътрѣшни и външни усложнения. Прѣодолѣни ли сѫ тѣ? Свѣдѣнията отъ Югославия сѫ твърдѣ оптимистични. Както изглежда, новото кралство ще има да работи твърдѣ дълго време, за да се консолидира. Въ Югославия сѫществуватъ два течения: централистическо, което иска да организира хегемонията, на сѣрбитѣ и децентралисти, което застъпва идеята за федериране на отдѣлните държави, които влизатъ въ състава на кралството. Последното течение има и извѣстенъ републикански оттенъкъ, тъй като въ персоналната уния, подъ скиптъра на принцъ Александъръ, то не вижда достатъчни гаранции. Посочватъ на безграничната амбиция на регента, но очевидно страхътъ не идва само отъ това, защото сръбскиятъ режимъ сѫщо се изтъква като „опасенъ“ за бъдещето.

Въ Ромжия тѣй наречения генералски кабинетъ, атакуванъ по всички линии, се вижда принуденъ да се опре върху „общественото мнѣние“ въ новитѣ провинции. За цѣлѣта въ Букурещъ сѫ свикани трансилванскитѣ водители. Какво ще излѣзе отъ тия свѣщания, още не е ясно. Може да се констатира, обаче, че подобно на Сърбия, и Ромжия започва да изпитва слабоститѣ на прѣдането.

Въ Гърция е спокойно. Успѣхитѣ на г. Венизелосъ сѫ тѣй завъртѣли умоветѣ на потомцитѣ на Одисея, че тѣ сѫ загубили всѣкаво прѣдставление за дѣйствителността. Пробуждане тамъ скоро нѣма да настѣпи, — това е очевидно.

Европа, обаче, почва да се пробужда. Болшевишкиятъ режимъ кѣмъ своя край. Нова Русия се възражда съ голѣмъ шумъ, отзвучитѣ на който започватъ да смущаватъ Парижъ, Френскиятъ и английскитѣ биятъ тревога, страхувайки се, че Германия ще използва положението за да създаде единъ тѣсенъ съюзъ съ Русия работитѣ споредъ „Аксионъ Франсезъ“, се прѣдставятъ така: Германия ще прѣдложи на Русия достѣпъ до Балтийското морѣ и реваншъ противъ Польша. Какво могатъ да прѣдложатъ съюзницитѣ? Да си искатъ паритѣ.

Но с ъ з н и ц и т ѣ, за да подпомогнатъ нова Русия обявяватъ блокада на „социалистическия пазисъ“ на болшевикитѣ. Тѣ излизатъ, значи, отъ резервираното си положение. А това показва, че свѣтътъ се намира въ навечерното на нови голѣми събития.

Завършвайки своя прѣгледъ, нека констатираме, че гърцитѣ не само окупираха Ксанти, безъ съюзницитѣ да прѣдупрѣдятъ българското правителство, но изпратиха тамъ администрация, въпреки увѣрението, че до окончателното разрѣшение на въпроса българската администрация ще остане тамъ. Историята съ Добруджа се повтаря и въ Тракия. „Светостѣта на договоритѣ“ се подчертава съ дебела черна линия.

Балканската проблема слѣдъ мира.

Кое не бива да се забравя. Познатиятъ у насъ шведски писателъ и славистъ г. д-ръ Алфредъ Шенсенъ пише въ в. „Шокхолмъс Тинднингъ“:

Версайлскиятъ миръ.

„Версайлскиятъ миръ, изкупенъ съ жертвитѣ на 4 год. война, не носи въ никакъ случай отпечатѣтъ на миръ и примирение. Лигата на народитѣ — една хубава идея — е въ сѣщностъ единъ желѣзенъ прѣстенъ, който побѣдителитѣ и тѣхнитѣ съюзници сѫ поставили около централнитѣ държави. Рано или късно той трѣбва да се счупи и тогава може би, да се намѣримъ прѣдъ нова свѣтловна война. Версайлъ не е нищо друго, освѣнъ Брестъ-Литовскъ въ по-големъ мащабъ.

Политическото положение

Политическото положение сега е много по-заплетено, отколкото прѣди 1914 г. и на близкото бъдеще трѣбва да се гледа най-песимистично. Спокойствието на сръбна, източна и южна Европа сега е по-съмнително отъ всѣкога и тѣй наречениятъ балкански въпросъ — старата ябълка на раздора на балканската политика — е разрастнала до една европейска проблема и за дълги години не ще даде миръ на Европа. Ето ни, освободителното дѣйствие на войната!

Славянскиятъ въпросъ.

Славянскиятъ въпросъ става по-неразрѣшимъ. Русия е въ хаосъ; Польша и Чехия спорятъ за Течинъ; Польша и Украйна живѣятъ като куче и котка, а Юго-Славия прѣдставлява единъ проектъ на кинта. Най-послѣ и нещастиятъ сръбско-български конфликтъ. Какъ могатъ сѣрбитѣ да си въобразятъ, че ще се задоволятъ българитѣ, като армията имъ намалятъ на 20,000 души и то подъ чуждо командване и че българскиятъ народъ, колкото и работливъ и пестеливъ да е, ще може да плати едно „военно обезщетение“ отъ 2,250,000,000 франка? И защо? Защо съгласиенски войски и сѣраитѣ завладѣваха български части въ Македония. Че германцитѣ бомбардирала Бѣлградъ, за това не бѣха виновни българитѣ. Върватъ ли сѣрбитѣ, че френци и италианци ще се застъпятъ за тѣхъ, ако собственицитѣ интереси на Съгласиенето биха били засѣгнати? Нека иматъ прѣдъ видъ опита съ Италия.

Югославия.

Юго-славянскиятъ въпросъ ще се заплете още-повече отъ гърцитѣ и ромжитѣ, два съвѣсти ненадежни съюзника, които играха въ свѣтловната война една доста безцѣтна роля. Ромжия, бита добръ прѣзъ общата война, подигна глава слѣдъ германското поражение за да иска обезщетение. Слѣщата Ромжия, която по свое собствено подбуждение обявя война, за да опитаме едно ново парче земя отъ оскѣтена България, иска даже Банатъ отъ своя инлъ приятелъ Сърбия. И много, много комично е, че гърцитѣ (да не се смѣсватъ съ елениитѣ отъ античнитѣ врѣмена) и влацитѣ отъ долина Дунавъ се нахвърлятъ върху варварския милитаризъмъ на германцитѣ.

Безгрѣшнитѣ.

Азъ не ща да критикувамъ младитѣ народи на юго-източна Европа заради тѣхния блѣтъ за величие, тѣй като, за жалостъ, тѣ сѫ били ученици на лоши учители. Юго-славянитѣ и ромжитѣ, обаче, трѣбва да иматъ прѣдъ видъ, че не сѫ тѣ, които сѫ спечелили свѣтловната война и че тѣ не бѣха безгрѣшници прѣзъ великата свѣтловна война. Азъ ефравамъ да познавамъ добръ, както сръбо-хърватитѣ, така и българитѣ, да да се съмнявамъ въ тѣхната способностъ да се развиватъ и азъ считамъ политическото прѣбраждане на славянитѣ като една необходимостъ за Европа. Обаче, веднажъ освободенъ, не трѣбва да се забравя, че има по-висши идеали отъ задоволяване народната честъ — общата цивилизаторска работа. Най-послѣ на Европа може да е безразлично, дали Македония е сръбска или българска. Главното е тамъ, да настане веднажъ за винаги редъ и спокойствие.

Четете в-къ „Добруджа“.

Лакомитѣ.

Вече втори пътъ България се ограбена отъ своитѣ съседѣ. И не само България ограбена тѣ, защото и цѣлото наше отечество да бѣха глътнали, нѣмаше да иматъ това население, което иматъ днесъ.

Интересно е, че въпреки това България се обявява въ . . . лакомство! Така цариградскиятъ в. „Неологосъ“ пише:

„България и въ най-вѣрховния моментъ не прѣстава да дрънка своята рѣждасала сабя. Това е нейниятъ отговоръ къмъ всички онѣзи, които съ такъвъ жаръ я поддържатъ. Туй е кредото на побѣдена България. Реваншътъ ще бѣде нейната бъдеща програма.

Туй е най-сѣтливъ жестотъ на хвърлената рѣжваща къмъ онѣзи идеолози, които си помислиха, че има засищане за ненаситни“.

Това е гавра, но не противъ насъ, а противъ ония, които създаватъ „траенъ миръ“ въ Парижъ.

ХРОНИКА

Атанасъ Недѣлковъ отъ гр. Добричъ, бившъ кондукторъ при петричкия технич. участѣкъ, да се обади въ канцеларията на послѣдния, за да му се изплати сумата, която има да получава отъ инженерството за „дневни пари въ новитѣ земи“ прѣзъ 918 г.

Получиха се въ Администрацията на в. „Добруджа“ книжка: 6, 7 и 8 отъ „Слънце“, списание на книгоиздателство „Слънце“, София, съ слѣдното съдържание: Иванъ Куиновъ — стихотворение, Д-ръ Ас. Златаровъ — мждростъ и поезия, Н. В. Ракитинъ — стихотвор., Д. Добриновъ — 1. Условия за писателски трудъ у насъ. — 2. Литературни цѣнности у Николай Райновъ, Хр. Керемедчиевъ. — За нашето училище, Ив. Вазовъ — Стихотворения, Аура — прозрѣнieto, Минко Неволинъ — Сара, поема въ стихове, Ботю Савовъ — стихотворения и др.

Св. Синодъ на българската църква е подалъ на 18. X. 1919 гоп. по единъ апелъ до прѣдседателя на конференцията за мира въ Парижъ, до Негово Светейшество Папата въ Римъ и до всичкитѣ прѣдставители на християнскитѣ църкви и християнскитѣ общества въ Америка, Англия, Франция, Испания, Холандия, Белгия, Швейцария, Швеция и Норвегия по случай тежкитѣ условия, наложени на България отъ парижката конференция въ проекто-договора за мира.

Св. Синодъ въ този апелъ напомня, че българскиятъ народъ прѣзъ цѣлото си икономическо сѣществувание и развитие е водилъ борби за запазването на националната си цѣлостъ, поради което той съ радостъ посрѣщналъ високопрокламиранитѣ отъ Уйлсона принципи за правото на всѣки народъ да се самоопредѣли. Обаче, парижката конференция за мира, като отнема на България не само Македония, Тракия и Добруджа, но и други земи, които не сѫ били други, освѣнъ български, потопява въ скръбъ и трауръ всички българи.

Православната българска църква, винаги живѣла съ страданията на своя народъ, сега дълбоко скръби за тази жестока присѣда и съ силна вѣра въ Божия Промисълъ апелира къмъ чувството на справедливостъ на членоветѣ на версайлската конференция, да не допуснатъ, щото този неинъ актъ съ всемирно историческо значение да донесе робство на единъ малкъ, но свободолюбивъ и трудолюбивъ народъ.

Св. Синодъ, издигайки високо гласъ прѣзъ цѣлия християнски свѣтъ противъ игото, наложено въ XX. вѣкъ отъ християнски народи върху България, моли всички християнски църкви и общества да се застъпятъ за отстранението на несправдата, която се върши надъ българския народъ.

Постѣпки за плѣнитѣ. Българската делегация въ Парижъ е подновила настояването си прѣдъ прѣдседа-

теля на конференцията г. Клемансо за възвръщането на българскитѣ военноплѣнници-инвалиди. Българското правителство, чрезъ посрѣдничеството на Червения Кръстъ въ Женева, е получило още по-рано съгласието на френското правителство но изпълнението на тая мѣрка, което е било започнато, вмѣсто да се засили, е било прѣкратено слѣдъ подписването на примиренето отъ 29 септември 1918 г. Прѣдъ видъ наблюдаването на зимата и неудобствата свързани съ тоя сезонъ за прѣнасяне на инвалиди, делегацията е помолила за най-бързо разрѣшение на въпроса. Българскиятъ Червенъ Кръстъ е турилъ на разположение на делегацията 30,000 франка, за да бѣдатъ раздадени отъ нѣкой членъ отъ делегацията на нуждающитѣ се наши военноплѣнници въ Франция. Подполковникъ Николовъ К., съ съгласието на френскитѣ власти, е билъ изпратенъ да посѣти българскитѣ военноплѣнници изъ плѣнническитѣ лагери и имъ раздаде паричнитѣ помощи.

ПОСЛѢДНИ НОВИНИ.

(Съобщения на Б. Т. Агенция).

Турция се готви за конференцията.

Лионъ, 21 октомври. (Радиотелеграма). Съобщаватъ отъ Цариградъ: Споредъ рѣшението на министерския съветъ, учрѣдена била една комисиия подъ прѣдседателството на Тевфикъ паша, бившъ великъ везиръ, съ цѣлъ да се подготви отбраната на Турция прѣдъ конференцията на мира. Съветътъ изпратилъ единъ мемоаръ до неутралнитѣ законодѣлци, за данни разясни националното движение.

Междусъюзническата комисиия по смирненскитѣ събития държала послѣдното си заседание въ свързка съ редактирането на доклада, който щѣлъ да бѣде привършенъ прѣзъ течение на седмицата и изпратенъ на конференцията за мира.

Междусъюзнишки медалъ.

Лионъ 21 окт. Въ недѣля сутринята комисиията за войската, която комисиия биде назначена отъ Камарата на Депутатитѣ, разисква върху рѣшението на послѣдната, съ което правителството се поканва да се споразумѣе съ съюзницитѣ върху съзаването на единъ междусъюзнически медалъ и да се помоли правителството да издаде декретъ, който да посочи условията, при които ще става награждаването съ тоя медалъ.

Испанскиятъ кралъ въ Парижъ и Лондонъ.

Лионъ, 21 окт. Съобщаватъ отъ Мадридъ: Вѣстницитѣ коментиратъ пътуването на краля въ Парижъ и Лондонъ, като събитие отъ национална полза, защото разговоритѣ, които ще бѣдатъ свързани по тоя поводъ, пишатъ вѣстницитѣ, ще иматъ жизнено значение отобено по въпроса за Тангеръ. Ние сме сигурни, продължаватъ вѣстницитѣ, че сърдечнитѣ разговори, които ще се завържатъ, ще доведатъ до едно сговорливо разрѣшение, което нѣма да прѣкъсне международната ни политика, защото, ако Тангеръ е отъ голѣмо значение за насъ, приятелството на Франция не е отъ по-малко значение за насъ.

Испанскиятъ кралъ, който пътува никогнито, пристигна въ Парижъ тази сутринъ.

Дѣйствията противъ болшевикитѣ.

Лионъ 21 октомври. Армията на Генералъ Деникинъ прѣвзе Орелъ. Противорѣчивитѣ извѣстия не позволяватъ да се твърди дали Петроградъ е прѣзвзетъ отъ генералъ Юденичъ. Само едно е установено, че Юденичъ е ималъ нови успѣхи. Вѣчера се съобщиха, че Сазоновъ получилъ една официална телеграма прѣзъ Лондонъ, съ която се потвърждавало прѣвзаването на Петроградъ. Единъ редакторъ на „Пти Парижъ“ се срѣщналъ съ г. Сазоновъ слѣдъ обнародването на тѣхъ свѣдѣния. Г. Сазоновъ не билъ получилъ никакви свѣдѣния.